

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ա Ղ Ա Խ Ի Ն Ը

Աչքերով մութ ու երկար որ աղբիւրներ են ինձի,
Ծարաւ սրժիս՝ մրոպլ աստղ որ անոնց մէջ է նայեր,
Կին մը տունիս լրոտքեան բսուերին մէջ կը յածի,
Իր ոտնաձայնը կ'առնեմ եւ անիկա չեմ տեսներ . . .

Բայց զիտեմ որ հո՛ն է միտ, ետեւ լո՛ւտ պատերուն,
Հայլիներուն կը ժպտի, եւ զիրքերուն մէջ կարծես
Իր հոգիին պարտեզն է ծաղկեր խորունկ եւ անհուն,
Անոնց վրայ միտ հակած ըլլալով ծանր ոտի պէս . . .

Ամէն առտու իր դարձին դուռը բացողն եմ գաղտնի,
Բայց իրիկունն երբ կ'երթայ մութ ու երկար աչքերով,
Սեղանիս վրայ նըրագին լոյսը ծաղիկ մ'է լուսնի,
Եւ լրոտքիսնը տունիս կ'երգէ վրնի՛ս աղբիւրով . . .

Գահիրէ

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿՍԹ

Ա Ռ Ի Ի Չ Ն Ե Ր Ը

Վեհանձնութեան եւ ուժի անզուգական արձաներ՝
Անոնք կ'իշխեն ձորերուն, անտառներուն հոգեթով .
Գեղեցիկ են ու հրպարս, բաւերն իրենց տարուրեր
Հովերո՛ւն հետ կը խաղան կայծակի պէս վարգելով :

Երբոր մըռնչե՛ն կը շարժին ծառերն իրենց հիմերէն,
Անտառն ամբո՛ղջ կը քրնդա՛յ՝ գանգիւն տալով ձորերուն .
Փոքորիկէն չե՛ն վախնար, զի փոքորիկն իրե՛նք են,
Մերք աններող եւ խրոխտ, ու մերք նոյնի՛սկ ըզգայուն :

Մէ՛կ ոտնամով կը չափեն մեծատարած հովիտներ,
Եւ ոտներո՛ւն տակ իրենց երկիր կարծես կը դողայ .
Որչերուն մէջ կը մըղեն վաստիտարակ գագաններ՝
Զորոնք եթէ նըբարեն կը յօտնեն անխընայ :

Արիւնարբու վագրերէն երկիւղ երբե՛ք չեն ըզգար,
Եւ քաթերով կը փրբեն ողնայարներ ամրակալու .

Կը հակասեն միտ արի՛, կը նրանեն յամբար
Հըսկայ փիղեր, անկործան՝ ֆամիներէն առարուր:

Նախանձ օձեր երբ ջանան քո՛յն փըսխելով խուսափիլ՝
Իրենց բոյնին փոխարէն՝ կը զգան կլափի՛ մէջ բանուած.
Հողին սակէն խըլուրսներ լոյսին երբե՛ք չեն ձրգսիր,
Ու կը բաղձան մահանալ՝ քան թէ ապրիլ հալածուած:

Ու խաբելով սընանող՝ երբ կեղծաւոր աղուէսներ
Սնունց տեսէն զարհուրած՝ յիմարարուաւ կը փախչին՝
Կրոնակներն՝ ուն վրայ կը զգան դաժան եւ սուր ասամներ՝
Որոնք մի՛սը պեղելով՝ կը մօտեան ոսկորին . . . :

Գիւղերուն դէմ ռոնացող եւ դաւանան գայլերուն
Վըզէն բռնած կը զարնեն մէկ ժայռէն մի՛ւսն ուժգնօրէն.
Բորենիներ՝ որ կ'ուզեն լոկ դիակներ պատահուն՝
Սարսափահար կը սուրան այս արհայից առջեւէն:

Յամառ իւր քիկունքին կը հարուածեն անխընայ,
Ու կը ստիպեն որ դառնայ իր հըպասակ վիճակին.
Եւ գարեապար լիզելով սընած շուներ սըրիկայ
Զանոնք հազիւ երբ տեսնեն՝ տուներու մէջ կը քափչին . . .

Ու մարդիկ ալ այսպէս են, եւ ընդհանուր ձեռի սակ
Կան աղուէսներ եւ գայլեր, բորենիներ եւ վագրեր,
Մութէն վուրցած խըլուրսներ եւ սողուններ ըստհակ,
Արեւուն սակ, մութին մէջ՝ Աստուծոյ դէմ դաւողներ:

Կըրկէսին մէջ հինաւուրց իրենց առջեւ երբ նետն
Այսօրինակ ոհրագործ մարդի՛կ, մարդի՛կ անհամար,
Կը յարձակին ու կ'ընեն պատառ պատառ յամբօրէն,
Եւ կուլ կու սան հաս առ հաս, մըսի կոյսե՛ր դողահար:

Հըռովկի մեծ կայսերուն խի՛ղն արիւնել ուզելով՝
Կը պատահի որ յանկարծ նո՛յն կըրկէսին մէջ հսկայ
Քըրխսոնեայ զոհերուն առջեւ կանգնին հոգեխոռ՛վ,
Եւ աչքերուն մէջ իրենց արտասուքն յանկարծ շողայ:

Ով որ սիրած է զիրենք եւ փայփայած ֆաղցրօրէն՝
Զաւակներ՛ ըն այս բընութեան երախտազէտ կը գտնէ.
Աստուած կ'ապրի իրենց մէջ, եւ Գանիէլ մարգարէն
Իր փոսին մէջ միայնակ՝ շըրքունքներն իր կ'երկարէ . . .

Վեհանձնութեան եւ ուժի ամենագօր արհաներ՝
Մըռո՛ւնջ ունին եւ արցունք, նըկարագի՛ր եւ գորով.
Գեղեցի՛կ են ու հըպարս, բաւե՛րն իրենց սարուրեր
Հովերուն հետ կը խաղան կայծակի պէս վարգելով: